

[Landbrugsministeren.]

gang, om man ikke kunne nå frem til en mindelig overenskomst i forbindelse med dette prekære spørgsmål, som ellers ville føre til en retssag, måske oven i købet til en politianmeldelse. Forhandlingen har, såvidt jeg har erfaret, ført til, at mejeriforeningerne nu orienterer sig hos deres ledelse, og jeg har det håb, at hele denne i og for sig meget pinlige sag vil kunne afblæses, når parterne får lejlighed til at tale sammen.

Jeg kan godt her røbe, at der var det uheldige ved hele forholdet, at priskontrolrådet arbejdede med denne sag, da mejeriforeningernes formand og direktør var til forhandlinger i London og i Holland, så der kunne ikke blive ført forhandlinger på dette tidspunkt, og priskontrolrådet mente ikke, at det kunne vente, til de pågældende kom hjem, hvad jeg meget ville have ønsket, man havde gjort.

Jeg har det håb, og jeg tror, at det bliver delt af alle, at det vil være muligt at komme til en forståelse mellem priskontrolrådet og mejerierne på dette kedelige punkt, så der ikke skal blive den åbenbare strid, som det trækker op til i øjeblikket.

Må jeg dernæst gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Tesdorpf. Det ærede medlem gav udtryk for, at han nærede betænkeligheder ved § 6, stk. 4, hvori det siges, at dersom forholdene skulle blive meget katastrofale, kan det blive nødvendigt at foretage ny udskrivning af korn. Jeg vil gerne om denne paragraf sige følgende — det ærede medlem hr. Hans Pinstrup var også inde på en omtale af paragraffen og følte sig opskræmt ved den —, at under arbejdet i departementet med de forhold, der har tilknytning til kornloven, blev vi noget ængstelige ved den udvikling, som på kornprisernes område har fundet sted i den senere tid, og som har tvunget os til at købe rug i stedet for den rug, som er blevet fodret op i stor mængde her i landet, fordi man ville give landmændene en for lille pris for den i efteråret.

Vi kom da ind på tanken om, at der kunne komme en katastrofesituation, som gjorde det nødvendigt at gribe ind for at sikre befolkningen det nødvendige brødkorn. Andet og mere tilsigter denne paragraf ikke. Den er jo ikke en bemyndigelse, den er derimod en henvisning til, hvad der kan blive nødvendigt i en katastrofesituation. Men jeg forstår, at det har sat lidenskaberne meget stærkt i bevægelse, idet man ikke er gået ud fra det udgangspunkt, jeg og ministeriet har haft. Man er gået ud

fra det udgangspunkt, at der her, om jeg så må sige, var lagt en fælde, som man kunne benytte for at få landmændene til at aflevere noget mere korn. Det har aldrig været hensigten. Da jeg ikke mener, man skal sætte lidenskaber i bevægelse, som man ikke kan indhente og destruere, om jeg så må sige, skal jeg for mit vedkommende ikke gøre nogen indvendinger imod, at stk. 4 i § 6 udgår, for det har som sagt aldrig været hensigten, at det skulle føre til en sådan uro og ængstelse, som jeg forstår det har vakt, ikke alene her på rigsdagen, men også udenfor. Da den til enhver tid siddende regering og den høje rigsdag i en katastrofesituation til enhver tid kan gribe ind med gennemførelsen af et lovforslag, kan jeg ikke tænke mig, at nogen vil have betænkelighed ved at lade det omtalte stykke forsvinde.

Det ærede medlem hr. Tesdorpf sagde endvidere, at der vist i denne lov burde indføres månedlige lagertællinger. Det er meget muligt. Når jeg ikke har sat noget ind i lovforslaget herom, er det fordi det tidligere, såvidt jeg kender de forhold, der har spillet en rolle under kornordningerne, har givet anledning til meget vrøvl; men det er meget muligt, at det var rigtigt at indføre en bestemmelse herom, og jeg skal være villig til i udvalget at drøfte en ordning. Men jeg vil rigtignok i denne forbindelse sige, at jeg lægger afgørende vægt på, at der kan blive enstemmighed om det indenfor udvalget.

Så sagde det ærede medlem, at der må træffes sådanne foranstaltninger, at der ikke kan sælges tillægskorn. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det er klart, at det korn, der må anvendes som tillægskorn i det mindre landbrug, skal opfodres i egen bedrift. Det er meningen med bestemmelsen, og der må efter min mening træffes sådanne administrative bestemmelser, at vi er ganske sikre på, at dette virkelig sker. For at tilbagekalde i erindringen, hvordan forholdet tidligere har været, vil jeg minde om, at det altid under de tidligere kornlove har været således, at det har været forbundet med ret betydeligt strafansvar, dersom man udnyttede tildelingskornet, der var billiggjort og skulle tjene til foderkorn i de små landbrug, på anden måde. På det punkt tror jeg, jeg kan sige, at der ikke kan blive nogen vanskelighed.

Det ærede medlem gjorde et par bemærkninger om det såkaldte skovbrug. Der er i lovforslaget taget hensyn hertil, men det ærede medlem mente ikke, at der var taget tilstrækkeligt hensyn. Det kan vi jo drøfte